

»nem«-mel kell felelnünk, e korban már nemcsak a latinul, de a nemzeti nyelven írt históriák is tudományosabb és magasabb szellemben voltak megírva. Sőt a kódexek nem is tartoznak az elsődleges forrásmunkák közé: régi elavult történeti kivonatok. Viszont úgy látszik, nagyon elterjedt kézikönyvek lehettek, talán iskolakönyvek, melyek sokáig használatban maradtak. Ezt bizonyítja az a körülmény is, hogy a bemutatott vaticáni kézirat is a XIV. sz.-ból való.

Bárhonnan vette is Anonymus e legendát, ez átvétel ránk nézve végtelenül becses; az európai szellem első megnyilatkozása irodalmunk első emlékében. Ez átvétellel mutatta meg Anonymus irodalmunk és haladásunk irányát: mely mindig és mindenkor a Nyugat. *Ex occidente lux...*

FÓTI JÓZSEF LAJOS.

BOD PÉTER MINT VERSIRÓ.

Ily címmel megjelent dolgozatomhoz (Irodalomtörténeti Közlemények 1912. IV.) szükségesnek látom egy helyreigazító megjegyzést tenni. Bod Péter Szent Hilarius cz. munkáját mint a 18. század verses példabeszéd-szerű gyűjteményét a 17. századi Beniczky Péter Magyar Ritmusai mellé állítom. Ezen nem akarok változtatni most se, de megpótlom azzal, hogy a 18. században Bod Péter munkáján kívül még két ilyen verses gyűjteményünk van: *Magyar Kátó*, Molnár Ferencztől, 1789 és *Selectiora adagia latino-hungarica*, Kisviczay Pétertől, 1713. Az előbbi Cato mondásait fordítja le, utána pedig összeállít egy magyar közmondás-gyűjteményt versben. Az utóbbi óriási gyűjteményében latin közmondásokat magyaráz magyarokkal, sokszor versben, de prózai formában. Ime egy példa: Kotsis oda hajtya hová Ur akarja az uton a' lovakat; tehát épen úgy, mint Bod Péternél, a kire valószínűleg hatással is volt. Az ehhez hasonló munkákról részletesen szól Tolnai Vilmos. A szólásokról címmel (Magyar Nyelv 1909, 1910), de Bod Péterről hallgat.

SZIGETVÁRI IVÁN.